

Castorii

Gheorghe Asachi

Lângă-o curte boierească, în grădină minunată,
Un castor ș-a sa familie trăia-n apa cea curată,
De mănunți fii și fiice avea câte o pereche,
Casa lui era de bârne, dup-a țării modă veche.

Ostenind cu ghibacie
Și păzind economie,
Spre nutreț ave-n cămară
Tot producturi de la țară:
Frunză, scoarță, nuci și ghindă,
La prânz, cină și merindă.
Cu această rânduială
Trăiau fără de sminteală
În duratul foisor
Aci soți cu fiii lor
Fericți, d-ar fi urmat
Cu cest metod măsurat,
Ce din neam în neam de fire
Li s-au dat spre moștenire,
Și-n repaos jos trăind,
Mai presus n-ar fi dorind.
Dar o pildă prea străină
De-a lor sistemă-i dezbină;
Din apoasa lor cămară
Ieșea adeseori,
Pe răcoare, către sară,
Cu soția-cel castor,
Și primblându-se prin lac
Scotea-n aer a lor cap.
Lua aminte și vedea
Ce la curte se dregea,
Cât-armonie, lumină,
Se lățea prin cea grădină,
Cum prin înflorit parter,
Cu-nvățatul guvernier,
Tineretul boierin
Dialect vorbea străin.
La aceste luând sama,
A castorului madama
Începu la soț să zică:
Oare știi de ce, frățică,
Firea e deosebită
Într-un om și într-o vită?

Educația totdeauna
O prefăce în mai bună.
Pentru ce din castorași
Să nu facem cuconași?
Frate, să luăm, te rog,
Dup-a modei reglement,
La copii de pedagog
Pe o vită cu talent!
Când în astă sfătuire
Stă să deie-o hotărâre,
Li s-arată lângă mal
Veneticul papagal,
Având pene verzi și mure,
Ce din gros scăpând afară
Și zburând din țară-n țară,
După multe aventuri,
Parcă înadins chemat,
Prest-un ram s-au așezat.
Și s-arete că nu-i mult,
Vorovind aice cu sine
Cuvințele tot streine,
La castori mult au plăcut,
Că avea și o figură
Plină de învățătură.
Castoreasă, cu mirare,
Cătr-a ei bărbat au zis:
Papagalul mi se pare
Al său plisc când au deschis
Că așa au răsunat
Ca mentorul din palat.
Buna soarte mi-l trimete
Pentru fiii mei și fete;
Să luăm în casă-ndată
Astă pasăre-nvățată!

Ca bun foarte-au fost castorul, a ști încă să cuvine,
Câte-i propunea femeia, el la toate zicea: bine!
Încât, fără avocat,
Învoiala au urmat
Ș-un contract s-au iscălit,
Unde chiar s-au lămurit:
Datoria
Și simbria
Celui ce pre fii învață,
Hotărându-i pe viață
Și o pensie prea bună
De castană și d-alună.
Iată curs-acum începe

În principii să-l adape
Guvernorul papagal,
Dezvelind a lui moral.
În timp nu îndelungat
Pre castori au învățat,
Cu deplină sânguință,
Papagalilor știință:

Cum să salte, să se strâmbe,
Fără noime-a vorbi limbi,
Capu-ascunde sub aripi,
Cum să șuiere, să țipe,
Cum să de din cap, din coadă,
Și mii lucruri de plăcere
De bun ton și tot de modă.
Dar nu lungă mângâiere
Din metoda învățat
Cei părinți au fost gustat,
Căci îndată ce din mici
Au crescut castori voinici,
S-au văzut că îi o mie
Știau lucruri frumoșele,
Numai nu știau acele
Ce castorii au să știe.
Căci de casnic interes
N-avea gust, nici înțeles.
Când părinții s-au trezit,
Au scăzut și-au bătrânit,
N-avea cine să li deie
Bârne pentru-a lor bordeie;
La hambare nimeni cară
Provizioane de la țară.
Și părinții cei ușori
Pentru-aceea-au scăpătat,
Că pre fiii din castori
Papagali au informat.